

Sygn. akt XI Ka 283/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy

w składzie :

Sędzia SO Sławomir Kaczor

Protokolant: apl. Alicja Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku

sprawy U. L.

obwinionego z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 11 lutego 2014 roku

sygn. akt. II W 1158/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionej U. L. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

XI Ka 283/14 UZASADNIENIE

U. L. została obwiniona o to, że w dniu 5 września 2013 roku około godziny 7.45 w Ł. na ul. (...) kierując samochodem marki P. o nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wyjeżdżając z terenu posesji nr (...) nie zachowała należytej ostrożności i zmusiła kierujących rowerami poruszających się ścieżką rowerową do gwałtownego zjechania na prawą stronę drogi celem uniknięcia zderzenia,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy w Łukowie uniewinnił obwinioną od dokonania zarzucanego jej wykroczenia; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. kwotę 221,40 złotych tytułem sprawowanej obrony z urzędu; zryczałtowane koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, a mianowicie niewłaściwą interpretację prawidłowo ustalonych faktów, mające bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie sformułowanego w niej żądania, chociaż przyczyn zarzuconego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w istocie należy upatrywać w nieprawidłowej ocenie niepełnego materiału dowodowego.

I tak Sąd I instancji przyjął, iż żadnych wątpliwości nie budzi to, że obwiniona z posesji wyjeżdżała przodem. Ustalenie to nie korzysta jednak z ochrony art.7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w. skoro nie zostało poprzedzone zgromadzeniem kompletnego materiału dowodowego. Na wskazaną okoliczność, która ma istotne znaczenie dla oceny prawidłowości dokonania przez obwinioną manewru włączania się do ruchu, nie został bowiem przesłuchany drugi z rowerzystów tj. K. M..

Nie jest również wykluczone, że prawidłowa analiza pisma Zarządu Dróg Wojewódzkich w L. z dnia 7 lutego 2014r. doprowadziłaby Sąd Rejonowy do odmiennych wniosków niż zaprezentowane w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Jeżeli bowiem w przedmiotowym piśmie jest mowa o pracach mających na celu poszerzenie istniejącego ciągu pieszo – rowerowego wzdłuż zatoki autobusowej (k.42), nie zaś o jego przedłużeniu na odcinku wzdłuż tej zatoki, to oczywistym wydaje się być, iż przedmiotowy ciąg w dniu zdarzenia na omawianym odcinku był wytyczony, jednak w szerokości mniejszej niż ostatecznie określona pracami rozpoczętymi w listopadzie 2013r. Wysoce dyskusyjne jest również wyciąganie przez Sąd Rejonowy odmiennych wniosków ze znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji fotograficznej (k.30-31), jeżeli jest to dokumentacja obrazująca stan na wysokości posesji obwinionej istniejącej w dniu zdarzenia.

Charakter wyżej określonych nieprawidłowości czyni koniecznym uchylenie zaskarżonego wyroku. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe uwzględniając wyżej poczynione uwagi.

Podkreślenia wymaga, że niniejsze rozstrzygnięcie nie przesądza treści wyroku, jaki zapadnie po ponownym rozpoznaniu sprawy, a tym samym nie determinuje kształtu ustaleń faktycznych, jakie zostaną poczynione przez Sąd Rejonowy. Rzecz jednak w tym, by ustalenia te zostały poprzedzone zgromadzeniem kompletnego i prawidłowo ujawnionego materiału dowodowego, a w dalszej kolejności jego należyta i całościową oceną, które to wymogi w toku dotychczasowego postępowania w I instancji nie zostały spełnione.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art.109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.